Rok 1914.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XVIII. — Wydana i rozesłana dnia 28. lutego 1914.

40.

Ustawa z dnia 2. lutego 1914,

dotycząca podatku od win musujących.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Wina musujące podlegają opłacie spożywczej (podatkowi od win musujących).

Za wina musujące uważa się wszystkie wina, wina owocowe (wina z owoców i jagód), zawierające wino lub wino owocowe napoje z zawartością alkoholu w ilości większej niż jeden procent objętości, z których przy otwarciu flaszki uchodzi, burząc się, kwas węglowy.

§ 2.

Od podatku od win musujących uwolnione jest pod warunkami, które określi się w drodze rozporządzenia:

1. wino musujące, wywożone z obszaru, na którym obowiązuje niniejsza ustawa;

2. wino musujące, wprowadzane jako próbka do obszaru, na którym obowiązuje niniejsza ustawa.

§ 3.

Podatek od win musujących wynosi:

od jednej flaszki o pojemności ponad 425 do 850 centymetrów kubicznych (całej flaszki) 80 h, jeżeli jednakowoż wino musujące dowodnie zrobione jest z wina owocowego, 20 h;

od jednej flaszki o pojemności ponad 230 do 425 centymetrów kubicznych (pół flaszki) połowę, od mniejszych flaszek jedną czwartą część stopy podatkowej, przypadającej od całej flaszki.

Od flaszek, których pojemność jest większa niż 850 centymetrów kubicznych, liczy się za każde dalsze, choćby tylko rozpoczęte 230 centymetrów kubicznych pojemności po jednej czwartej części stopy podatkowej, przypadającej od całej flaszki.

Wszystkie naczynia, zawierające wino musujące, uważa się za flaszki w znaczeniu niniejszej ustawy.

§ 4.

Podatek od win musujących winien uiścić:

1. od wina musującego, wprowadzanego przez linię celną, odbiorca w chwili odprawy celnej;

2. od wina musującego, sprowadzanego z innego miejsca, położonego poza obszarem, na którym obowiązuje niniejsza ustawa, ten, kto wino musujące sprowadza, w chwili sprowadzenia;

3. od wina musującego, wyrobionego na obszarze, w którym obowiązuje niniejsza ustawa, wytwórca przed wywiezieniem gotowego wina musującego z zatwierdzonych ubikacyi składowych (§ 8., ustęp 2.) lub przed zużyciem go w obrębie tych składów; w razie ukrócenia należytości skarbowych kierownik przedsiębiorstwa pod odpowiedzialnością wytwórcy.

Podatek od win musujących należy uiszczać przez umieszczenie na flaszce znaczków podatkowych; upoważnia się Ministra skarbu do zezwolenia na to, aby w razie, jeżeli wina musującego nie sprowadza się w sposób przemysłowy, uiszczano podatek bezpośrednio bez umieszczania znaczków podatkowych, oraz aby te osoby, które wyrabiają wino musujące z własnych płodów tylko do własnego użytku, uiszczały podatek od win musujących w drodze ugody.

Pod warunkami, określić się mającymi w drodze rozporządzenia, oraz przy zachowaniu tamże podanych środków ostrożności można udzielić zwłoki w zapłaceniu podatku od win musujących.

§ 5.

Upoważnia się Ministra skarbu do zezwalania na umieszczanie wina musującego, podlegającego podatkowi, na składzie bez uiszczania podatku od win musujących, a to pod warunkami potrzebnymi dla zabezpieczenia Skarbu państwa oraz przy zachowaniu potrzebnych w tym celu środków ostrożności.

§ 6.

Kto sprowadza wino musujące z miejscowości, położonej w obrębie obszaru celnego, jednakowoż poza obszarem, na którym obowiązuje niniejsza ustawa, obowiązany jest do zgłoszenia posyłki do właściwego organu skarbowego w ciągu 24 godzin po jej nadejściu oraz do dostawienia jej przed otworzeniem w celu dokonania czynności urzędowej. Zgłoszenie to winno zawierać ilość i wielkość flaszek oraz rodzaj wina musującego.

Upoważnia się Ministra skarbu do udzielania ulg co do obowiązku dostawienia posyłki.

§ 7.

Przedsiębiorstwa kolei żelaznych i żeglugi parowej oraz c. k. poczta obowiązane są do donoszenia właściwemu organowi skarbowemu o każdej posyłce wina musującego, nadanej w miejscowości, położonej w obrębie obszaru celnego, jednakowoż poza obszarem, na którym obowiązuje niniejsza ustawa, a przeznaczonej dla odbiorcy, znajdującego się na obszarze, w którym obowiązuje niniejsza ustawa, a to jeszcze przed wydaniem tej posyłki odbiorcy.

Doniesienie to winno zawierać miejsce nadania i przeznaczenia, imię i nazwisko wysyłającego i adresata oraz ciężar brutto posyłki.

Podobnie należy wnieść doniesienie wówczas, jeżeli posyłka wina musującego, nadana na obszarze, w którym obowiązuje niniejsza ustawa, a przeznaczona pierwotnie dla odbiorcy poza obszarem, na którym obowiązuje niniejsza ustawa, wskutek zmiany miejsca przeznaczenia ma być wydana odbiorcy na obszarze obowiązywania niniejszej ustawy.

§ 8.

Wytwórca wina musującego winien najpóźniej w miesiąc po ogłoszeniu niniejszej ustawy, o ile zaś przedsiębiorstwo ma być otwarte dopiero później, co najmniej na 14 dni przed otwarciem przedsiębiorstwa przedłożyć właściwej władzy skarbowej dokładny rysunek i opisanie tych ubikacyi, w których wino musujące się wyrabia i umieszcza na składzie, przytem zaś winien oznajmić sposób wyrobu wina musującego oraz, jeżeli sam nie kieruje przedsiębiorstwem, wymienić także tę osobę, która w jego imieniu pełni czynności kierownika przedsiębiorstwa.

Te ubikacye, które mają służyć na skład gotowego, nieopodatkowanego wina musującego, muszą być oddzielone od ubikacyi, w których odbywa się wyszynk lub sprzedaż wina musującego, w sposób, umożliwiający kontrolę, oraz potrzeba dla nich zatwierdzenia przez władzę skarbową.

Pracownię dla wyrobu należy na zewnątrz zaopatrzyć widocznym napisem.

Jeżeli w oznajmionych szczegółach następuje zmiana, należy donieść o tem w ciągu 48 godzin właściwemu organowi skarbowemu; jeżeli jednak zmiana tyczy się ubikacyi, dla których potrzeba zatwierdzenia władzy skarbowej, należy postarać się przedtem o zatwierdzenie tej zmiany.

Ilekroć wytwórca zamierza wywieźć wino musujące, podlegające podatkowi, z zatwierdzonych ubikacyi lub zużyć je w obrębie tychże, winien o tem donieść przedtem właściwemu organowi skarbowemu.

Gotowe, nieopodatkowane wino musujące wolno umieszczać na składzie, przysposabiać i zapakowywać tylko w zatwierdzonych w tym celu ubikacyach.

Co do przychodu i rozchodu gotowego wina musującego należy utrzymywać zapiski, których sporządzenie określi się w drodze rozporządzenia. Zapasy należy od czasu do czasu stwierdzać urzędownie

i porównywać z zapiskami. Od ubytków winien wytwórca uiszczać podatek, o ile nie będzie wykazanem, że spowodowały je okoliczności, które nie uzasadniają powinności podatkowej.

Za opodatkowane wino musujące, wydane jako próbka lub pozostawione przez odbiorcę do dyspozycyi wytwórcy jako niezdatne do użytku, otrzymuje przedsiębiorca wynagrodzenie ryczałtowe w kwocie, wynoszącej pięć setnych wartości podatkowej zużytych przez niego znaczków podatkowych.

Organa skarbowe, powołane do wykonywania postanowień niniejszej ustawy, mają prawo wchodzić do fabryk win musujących, dokonywać tamże oględzin, wglądać w zapiski, przepisane przez władzę skarbową, oraz czynić dochodzenia, potrzebne dla kontroli, a to podczas ruchu fabryk o każdej porze, zresztą zaś w godzinach dziennych.

Przedsiębiorcy i ich zastępcy są obowiązani udzielać potrzebnych wyjaśnień i użyczać potrzebnej pomocy organom skarbowym, jawiącym się w celu wykonywania kontroli.

Urzędnikom skarbowym, zaopatrzonym w szczególne polecenie, należy oprócz tego na ich żądanie zezwalać na wglądanie w księgi przedsiębiorstwa w celu wykonywania kontroli.

§ 9.

Znaczki na podatek od win musujących należy pozostawiać na flaszkach aż do tego czasu, kiedy się je otworzy.

Kto otrzymuje wino musujące, nie zaopatrzone wbrew przepisowi ustawy w znaczki podatkowe, winien w ciągu trzech dni donieść o tem władzy skarbowej.

Osoby, sprzedające wino musujące lub trudniące się jego wyszynkiem, obowiązane są do okazywania swych zapasów wina musującego właściwemu organowi skarbowemu na jego żądanie a to w celu stwierdzenia, że znaczki podatkowe są nałożone.

§ 10.

Niezapłacone kwoty podatku ściąga się w sposób, przepisany dla ściągania zaległych podatków bezpośrednich.

Co do przedawnienia podatku od win musujących obowiązują postanowienia ustawy z dnia 18. marca 1878, Dz. u. p. Nr. 31.

§ 11.

Do przekroczeń przepisów o podatku od win musujących stosuje się, o ile niniejsza ustawa nie przepisuje czego innego, postanowienia ustawy karnej o przekroczeniach skarbowych wraz z dodatkowemi zarządzeniami, w Dalmacyi zaś postępowanie karne, obowiązujące tamże co do przekroczeń przepisów o podatku spożywczym.

Postanowienia o rodzaju i wymiarze kar oraz o odpowiedzialności za nie, tudzież o przedawnieniu odnośnych przekroczeń będą wydane dla Dalmacyi w drodze rozporządzenia z uwzględnieniem przepisów, obowiązujących w tym względzie w pozostałym obszarze państwa.

§ 12.

Wytwórca wina musującego ponosi, jeżeli sam nie kieruje przedsiębiorstwem, odpowiedzialność za grzywny, nałożone na kierownika przedsiębiorstwa.

§ 13.

Czasokres przedawnienia kar za przekroczenia przepisów o podatku od win musujących, nie wymierzonych jeszcze orzeczeniem karnem, ustanawia się co do ciężkich przekroczeń skarbowych na trzy lata, co do innych zaś przekroczeń na jeden rok.

§ 14.

Kto wino musujące z sfałszowanymi lub powtórnie użytymi znaczkami podatkowymi, aczkolwiek o tych okolicznościach wiedział lub wedle swego zatrudnienia przy dołożeniu należytej uwagi wiedzieć był powinien, tudzież kto wino musujące, które powinno było zaopatrzone być w znaczki podatkowe, bez odpowiedniego znaczka podatkowego przechowuje, nabywa, wystawia na sprzedaż, komu innemu pozbywa lub w inny sposób rozpowszechnia lub rozpowszechnić usiłuje, dopuszcza się ciężkiego przekroczenia skarbowego.

§ 15.

Wino musujące, które powinno było być opatrzone znaczkami podatkowymi, lecz zostanie znalezione bez nich lub z mniejszymi znaczkami podatkowymi niż te, które przypadają według ustawy, tudzież wino musujące z sfałszowanymi lub powtórnie użytymi znaczkami podatkowymi ulega przepadkowi, bez względu na to, do kogo wino musujące należy, i niezależnie od tego, czy przeciw pewnej osobie wdraża się postępowanie karne czy nie.

§ 16.

Za przekroczenia przepisów o podatku od win musujących, nie ulegające osobnej karze po myśli niniejszej ustawy lub ustawy karnej skarbowej, należy karać grzywnami od 4 do 200 K.

§ 17.

Wino musujące, które się znajduje w dniu rozpoczęcia się mocy obowiązującej niniejszej ustawy poza fabryką wina musującego, składem celnym lub wolnym składem wina musującego, podlega podatkowi dodatkowemu w wysokości, określonej w § 3.; wolne od tego podatku jest wino musujące, będące w posiadaniu głów gospodarstwa domowego, które ani nie sprzedają tego wina musującego ani niem nie szynkują, jeżeli całkowity zapas w całych flaszkach lub obliczony na całe flaszki nie wynosi więcej niż 10 sztuk.

Kto w dniu rozpoczęcia się mocy obowiązującej niniejszej ustawy posiada zapas wina musującego, podlegający podatkowi dodatkowemu, obowiązany jest zgłosić organowi, oznaczonemu w rozporządzeniu, w ciągu następnych trzech dni ilość i wielkość flaszek oraz rodzaj wina musującego, zezwolić na zbadanie zapasów i uiścić podatek dodatkowy przez nałożenie znaczków podatkowych.

Bliższe postanowienia o tem zgłoszeniu oraz o stwierdzaniu zapasów, o używaniu znaczków podatkowych, jakoteż o czasie uiszczania podatku dodatkowego wyda się w drodze rozporządzenia.

Jeżeli się nie uczyni przepisanego zgłoszenia w celu opodatkowania dodatkowego, albo jeżeli urzędownie stwierdzona ilość flaszek jest więcej jak o pięć procent większa niż ilość zgłoszona, należy za to wymierzyć karę, wynoszącą cztero- do ośmiokrotną kwotę narażonego na ukrócenie podatku dodatkowego.

Inne nieprawidłowości w zgłoszeniu ulegają karom porządkowym od 4 do 100 K.

§ 18.

Ustawa niniejsza obowiązuje w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych z wyjątkiem okręgów wyłączeń celnych i wchodzi w życie w dwa miesiące po jej ogłoszeniu, o ile niema w niej innego wyraźnego postanowienia.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi skarbu, a mianowicie co do postanowień w § 7. w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 2. lutego 1914.

Franciszek Józef włr.

Stürgkh włr. **Forster** włr.
Schuster włr. **Engel** włr.

41.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 10. lutego 1914

o zmianie przepisów o kontrolnych przyrządach mierniczych do brzeczki piwnej.

Ostatni ustęp punktu 3. przepisu o ustawianiu kontrolnego przyrządu mierniczego do brzeczki piwnej Waldek & Wagner (rozdział II. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 244), oraz ostatni ustęp punktu 3. przepisu o ustawianiu kontrolnego przyrządu mierniczego do brzeczki piwnej Erhard-Schau (rozdział II. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 11. grudnia 1911, Dz. u. p. Nr. 2 z roku 1912) zmienia się, a ustępy te otrzymują następujące brzmienie:

„Koszta cechowania ponownego ma ponieść przedsiębiorca browaru w przypadku *a)*, jeżeli różnica między wynikiem cechowania ponownego a wynikiem poprzedniego cechowania przyrządu, przy uwzględnieniu wykazanej w protokole oględzin najwyższej ilości brzeczki piwnej, znajdującej się w panwi w chwili badania urzędowego (t. zw. Ausschlagsmenge), nie wynosi więcej jak ± 0·5 procent, tudzież wtedy, jeżeli zaszły okoliczności, określone w punkcie *b)*, *c)* i *d)*".

Rozporządzenie niniejsze wchodzi natychmiast w życie.

Engel włr.

42.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty z dnia 11. lutego 1914,

którem uzupełnia się postanowieniem dodatkowem § 1. rozporządzenia Ministra wyznań i oświaty z dnia 8. kwietnia 1903, Dz. u. p. Nr. 97 (regulamin egzaminów ścisłych na katolickich wydziałach teologicznych).

Na zasadzie upoważnienia, otrzymanego Najwyższem postanowieniem z dnia 26. stycznia 1914, wydaję do § 1. wymienionego wyżej rozporządzenia następujące postanowienie dodatkowe:

„Odnośne grono profesorów może kandydatom, pochodzącym z krajów Korony węgierskiej, zezwolić wskutek ich prośby na to, aby oprócz przedłożenia naukowej rozprawy i złożenia przepisanych trzech

egzaminów ścisłych poddali się jeszcze czwartemu egzaminowi ścisłemu z tej grupy przedmiotów, z której zaczerpnięty został przedmiot rozprawy naukowej.

Hussarek wlr.

43.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 16. lutego 1914,

dotyczące przekształcenia Ekspozytury celnej w Bożanowie na Urząd celny poboczny II. klasy.

Ekspozytura w Bożanowie Urzędu celnego pobocznego I. klasy w Brumowie, wyposażona w upoważnienia urzędu celnego pobocznego II. klasy, przekształcona została na urząd celny poboczny II. klasy.

Engel wlr.

44.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 17. lutego 1914,

dotyczące koncesyonowania elektrycznej kolejki z Zambana do Fai.

C. k. Ministerstwo kolei żelaznych udzieliło na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, w porozumieniu z interesowanemi c. k. Ministerstwami oraz c. i k. Ministerstwem wojny architekcie Giuseppe Tomasi di Vigilio w Trydencie żądanej koncesyi na budowę i utrzymywanie w ruchu elektrycznej kolejki z Zambana do Fai, a to pod warunkami i zastrzeżeniami, określonymi bliżej w dalszym ciągu.

§ 1.

Co do koncesyonowanej kolei żelaznej korzysta koncesyonaryusz z ulg skarbowych, przewidzianych w artykułach VI. do XII., ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149.

Czas trwania uwolnień, przewidzianych w artykule X. powyższej ustawy, ustanawia się na 15 lat.

§ 2.

Koncesyonaryusz ma obowiązek ukończenia budowy wspomnianej na wstępie kolei żelaznej najpóźniej w przeciągu dwu lat, licząc od dnia dzisiejszego, oddania gotowej kolei na użytek publiczny i utrzymywania jej w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy złożyć ma koncesyonaryusz na żądanie c. k. Rządu odpowiednią kaucyę w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania można uznać kaucyę tę za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesyonowanej kolei żelaznej nadaje się koncesyonaryuszowi prawo wywłaszczania podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

§ 4.

O ileby celem budowy koncesyonowanej kolei miano użyć dróg publicznych, winien koncesyonaryusz postarać się o pozwolenie u osób, które są obowiązane do utrzymywania tych dróg, względnie u tych władz i organów, które według obowiązujących ustaw są powołane do udzielania pozwolenia na używanie drogi.

§ 5.

Pod względem budowy koncesyonowanej kolei i ruchu na niej winien koncesyonaryusz stosować się do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego, do technicznych warunków koncesyjnych, ustanowionych przez Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, o ile one w myśl postanowień rozdziału *B* ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, mają zastosowanie do kolejek, dalej do ustaw i rozporządzeń, któreby wydano w przyszłości, a wreszcie do zarządzeń c. k. Ministerstwa kolei żelaznych i innych władz powołanych.

§ 6.

Koncesyonaryuszowi nadaje się prawo utworzenia za osobnem zezwoleniem Rządu i pod warunkami przez niego ustanowionymi spółki z ograniczoną poręką, która ma wstąpić w wszelkie prawa i obowiązki koncesyonaryusza.

Cyfra kapitału zakładowego, rzeczywistego i nominalnego podlega zatwierdzeniu c. k. Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz rzeczywiście wyłożonych i należycie wykazanych kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei wraz z nabyciem parku wozowego i uposażeniem rezerwy kapitałowej z doliczeniem odsetek interkalarnych, rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy, i rzeczywistej straty na kursie, wynikłej ewentualnie przy gromadzeniu kapitału, nie wolno wliczać w kapitał żadnych dalszych wydatków.

Gdyby po zużyciu zatwierdzonego kapitału zakładowego miano wystawić jeszcze dalsze nowe budowle lub pomnożyć urządzenia ruchu, wówczas można doliczyć odnośne koszta do kapitału zakładowego, jeżeli c. k. Rząd zgodził się na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta te będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy ma być umorzony w okresie koncesyjnym według zasad, zatwierdzonych przez c. k. Rząd.

§ 7.

Koncesyonaryusz jest obowiązany przyznawać wolną jazdę na kolei podoficerom i ordonansom, będącym w danej chwili w służbie.

Szczegółowe warunki w tym względzie ułożyć należy z właściwemi władzami wojskowemi.

Koncesyonaryusz jest obowiązany uwzględniać przy obsadzaniu posad wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 8.

Urzędnicy państwowi, funkcyonaryusze i słudzy, jadący koleją z polecenia władz, sprawujących nadzór nad zarządem i ruchem kolei żelaznych, lub dla strzeżenia interesów państwa z tytułu koncesyi lub w sprawach dochodów skarbowych, przewożeni być muszą bezpłatnie, o ile wykażą się certyfikatami urzędowymi, wystawionymi przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych dla legitymacyi.

§ 9.

Koncesyonaryusz jest obowiązany przewozić pocztę, tudzież funkcyonaryuszy zarządu poczt i telegrafów wszystkimi pociągami, przewidzianymi w rozkładzie jazdy.

Za te świadczenia oraz za inne usługi na rzecz zakładu pocztowego może koncesyonaryusz żądać stosownego wynagrodzenia, które będzie oznaczone drogą umowy.

Korespondencye, tyczące się zarządu kolejki a wymieniane między dyrekcyą lub kierownictwem przedsiębiorstwa kolejki a jej podwładnymi funkcyonaryuszami lub przez tych ostatnich między sobą, mogą być przewożone przez funkcyonaryuszy przedsiębiorstwa kolejowego.

§ 10.

Koncesyonaryusz jest obowiązany postarać się o zaopatrzenie swych funkcyonaryuszy, zajętych przy ruchu kolejowym, na przypadek choroby i na starość i o zaopatrzenie ich rodzin i przystąpić w tym celu do Kasy emerytalnej Związku austryackich kolei lokalnych, o ileby nie utworzono dla koncesyonowanego przedsiębiorstwa kolejowego własnej kasy emerytalnej, zapewniającej członkom przynajmniej takie same korzyści, względnie wkładającej na koncesyonaryusza przynajmniej takie same zobowiązania jak kasa rzeczonego Związku.

Zaopatrzenie to należy przeprowadzić w ten sposób, by koncesyonaryusz miał obowiązek zgłaszać stałych funkcyonaryuszy z dniem nadania im stałej posady, z reszty zaś funkcyonaryuszy przynajmniej tych, którzy pełnią służbę kierowników wozów, konduktorów, strażników lub sług stacyjnych, przy odpowiedniem ich zatrudnieniu, najpóźniej po upływie trzech lat służby w Zakładzie pensyjnym Związku austryackich kolei lokalnych, względnie w własnej kasie emerytalnej.

Statut kasy emerytalnej oraz każda jego zmiana podlega zatwierdzeniu c. k. Ministerstwa kolei żelaznych.

§ 11.

Koncesyonaryusz jest obowiązany dostarczać na żądanie c. k. Ministerstwa kolei żelaznych w należytym czasie wykazów statystycznych, potrzebnych do zestawienia rocznej statystyki kolejowej.

§ 12.

Trwanie koncesyi wraz z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei, wypowiedzianą w § 9., lit. *b)* ustawy o koncesyach na koleje żelazne, oznacza się na sześćdziesiąt (60) lat, licząc od dnia dzisiejszego; po upływie tego czasu gaśnie koncesya.

Rząd może uznać koncesyę za zgasłą także przed upływem rzeczonego czasu, gdyby nie dopełniono określonych w § 2. zobowiązań co do rozpoczęcia i ukończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu, o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11., lit. *b)* ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

§ 13.

Prawo przepadku na rzecz państwa, unormowane w § 8. ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, nie ma zastosowania do koncesyonowanej kolei żelaznej.

§ 14.

Koncesyonaryuszowi nie wolno odstępować osobom trzecim utrzymywania ruchu na koncesyonowanej kolei żelaznej na własny lub cudzy rachunek ani prowadzić go samemu na cudzy rachunek, wyjąwszy w przypadku wyraźnego zezwolenia ze strony c. k. Rządu.

§ 15.

C. k. Rząd ma prawo przekonywania się, czy budowa kolei i urządzenia ruchu są w wszystkich częściach wykonane odpowiednio do celu i sumiennie, tudzież ma prawo zarządzić, aby wadom, istniejącym w tym względzie zapobieżono, względnie aby je usunięto.

§ 16.

C. k. Rząd zastrzega sobie prawo tej treści, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków, przepisanych w tej koncesyi, w warunkach koncesyjnych lub ustawach, będzie temu zapobiegał środkami, odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności uzna koncesyę za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego.

Forster włr.

45.

Obwieszczenie Ministerstwa rolnictwa z dnia 20. lutego 1914,

dotyczące ogłoszonego pod Nr. 25. w części X. Dziennika ustaw państwa z roku 1906 układu w sprawie zaraźliwych chorób zwierzęcych z dnia 25. stycznia 1905 między Austro-Węgrami a Państwem niemieckiem.

Ze względu na obecny administracyjny podział w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych należy

w dodatku I. do wymienionego układu na stronie 304 przy X. (Pierwszy obszar zamknięcia w Czechach) wpisać Starostwo w Loket a na tej samej stronie przy XI. (Drugi obszar zamknięcia w Czechach) Starostwo w Kralupach.

Nadto należy także w dodatku II. *a* na stronie 309 przy XXII. (Drugi obszar zamknięcia w Czechach) wpisać Starostwo w Kralupach a na tej samej stronie przy XXIII. (Trzeci obszar zamknięcia w Czechach) Starostwo w Loket.

Zenker włr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, także w roku 1913. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1913** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzedniem złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik 1849 za . . .	4 K 20 h	Rocznik 1870 za . . .	2 K 80 h	Rocznik 1891 za . . .	6 K — h
„ 1850 „ . . .	10 „ 50 „	„ 1871 „ . . .	4 „ — „	„ 1892 „ . . .	10 „ — „
„ 1851 „ . . .	2 „ 60 „	„ 1872 „ . . .	6 „ 40 „	„ 1893 „ . . .	6 „ — „
„ 1852 „ . . .	5 „ 20 „	„ 1873 „ . . .	6 „ 60 „	„ 1894 „ . . .	6 „ — „
„ 1853 „ . . .	6 „ 30 „	„ 1874 „ . . .	4 „ 60 „	„ 1895 „ . . .	7 „ — „
„ 1854 „ . . .	8 „ 40 „	„ 1875 „ . . .	4 „ — „	„ 1896 „ . . .	7 „ — „
„ 1855 „ . . .	4 „ 70 „	„ 1876 „ . . .	3 „ — „	„ 1897 „ . . .	15 „ — „
„ 1856 „ . . .	4 „ 90 „	„ 1877 „ . . .	2 „ — „	„ 1898 „ . . .	6 „ — „
„ 1857 „ . . .	5 „ 70 „	„ 1878 „ . . .	4 „ 60 „	„ 1899 „ . . .	10 „ — „
„ 1858 „ . . .	4 „ 80 „	„ 1879 „ . . .	4 „ 60 „	„ 1900 „ . . .	7 „ — „
„ 1859 „ . . .	4 „ — „	„ 1880 „ . . .	4 „ 40 „	„ 1901 „ . . .	6 „ — „
„ 1860 „ . . .	3 „ 40 „	„ 1881 „ . . .	4 „ 40 „	„ 1902 „ . . .	7 „ 50 „
„ 1861 „ . . .	3 „ — „	„ 1882 „ . . .	6 „ — „	„ 1903 „ . . .	9 „ — „
„ 1862 „ . . .	2 „ 80 „	„ 1883 „ . . .	5 „ — „	„ 1904 „ . . .	5 „ — „
„ 1863 „ . . .	2 „ 80 „	„ 1884 „ . . .	5 „ — „	„ 1905 „ . . .	6 „ — „
„ 1864 „ . . .	2 „ 80 „	„ 1885 „ . . .	3 „ 60 „	„ 1906 „ . . .	12 „ — „
„ 1865 „ . . .	4 „ — „	„ 1886 „ . . .	4 „ 60 „	„ 1907 „ . . .	13 „ — „
„ 1866 „ . . .	4 „ 40 „	„ 1887 „ . . .	5 „ — „	„ 1908 „ . . .	9 „ — „
„ 1867 „ . . .	4 „ — „	„ 1888 „ . . .	8 „ 40 „	„ 1909 „ . . .	8 „ 50 „
„ 1868 „ . . .	4 „ — „	„ 1889 „ . . .	6 „ — „	„ 1910 „ . . .	8 „ 40 „
„ 1869 „ . . .	6 „ — „	„ 1890 „ . . .	5 „ 40 „	„ 1911 „ . . .	7 „ — „

Cenę sprzedaży rocznika 1912 poda się do wiadomości z początkiem stycznia 1913.

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które **zaginęły** lub doszły **w stanie wadliwym,** należy reklamować najpóźniej **w przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej **w przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko **za opłatą ceny handlowej** (1/4 arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy **od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy **od roku 1870. są całkowicie uzupełnione,** przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej (1/4 arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.